

Diàleg i llibertat dintre de l'Església

Dg, 25/10/2009 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Recomanem aquests dies rellegir el que va dir el Concili Vaticà II sobre la llibertat religiosa, també dintre de l'Església, o el que es pot llegir en l'Encíclica de Pau VI [Ecclesiam Suam](#) sobre el mateix tema.

Hi ha una sèrie de raons que motiven i fomenten el diàleg intern dintre de l'Església: la dignitat de la persona, el baptisme, la presència de l'Esperit Sant, la necessària inculturació, el debat de la fe i les ciències, els signes dels temps, l'amor que il·lumina la veritat, el discerniment espiritual i moral, la humilitat, la foscor que envolta molts temes nous i complexos.... etc.

De tot plegat resulta que el diàleg dins de l'Església no sols és quelcom tolerat sinó desitjat i fins inspirat. Precisament perquè som part viva de la comunitat, perquè creiem en l'Esperit Sant i perquè valorem la comunió, no sols se'ns permet el diàleg sinó que se'ns demana, es valora i és una urgent necessitat.

Si hi ha algú que pensa que no, que ho digui, i en podem parlar; és a dir, dialogarem sobre el tema.

Quan recordem la història de l'Església constatem que el diàleg l'ha enriquit, l'ha adaptat, l'ha ajudat i l'ha evangelitzat. I també constatem lamentables moments en els moltes vegades per por s'ha reprimat o s'ha torturat espiritualment i durant alguns segles també físicament.

Un diàleg sempre ha de ser respectuós, amable, humil, ha de saber escoltar, tornar a reflexionar i mai trencar la comunió. En el marc de la comunió mirem d'ajudar-nos uns als altres cercant la llum en els possibles dubtes. Aquests molts cops coexisteixen en la comunió amb el magisteri de l'Església. Però normalment els dubtes s'aclareixen com a fruit del diàleg, com el va explicar Pau VI, i no dels decrets.